

PEDERSBORG-BROMME
EN DEL AF FOLKEKIRKEN

4. søndag efter trinitatis

(I trinitatistiden lytter vi til Jesu undervisning)

Søndagshilsen fra Pedersborg og Bromme kirker

Ligesom Gud er barmhjertig

Jesus sagde: "Vær barmhjertige, som jeres fader er barmhjertig. Døm ikke, så skal I ikke selv dømmes; fordøm ikke, så skal I ikke fordømmes. Tilgiv, så skal I få tilgivelse. Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfyldt mål skal man give jer i favnen. For det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med.«

Han fortalte dem også en lignelse: »Kan en blind lede en blind? Vil de ikke begge falde i grøften? En discipel står ikke over sin mester; men enhver, der er udlært, skal være som sin mester".

Læsning fra Lukasevangeliet kapitel 6 vers 36-40

Formaninger fra ham, der står ved vores side

Der er forskel på formaninger fra oven og formaninger iblandt. Hvis vi formaner børn til selv at hænge tøjet op i entreen, fjerne skoene fra indgangen og bære skoletasken og alle de løse dele væk fra ganggulvet, vil vi til enhver tid kalde det opdragelse. Men barnet kan godt høre, at vi bare ikke synes, at vi selv skal rydde det op. "Kom og hent dine ting" er en formaning fra oven.

Det er straks noget andet, når vi står ved siden af barnet og sender det af sted: "Se dig rigtig godt for over vejen! Lad være med at kravle op nogen steder på færgen. Eller til de lidt større: Pas på at nogen ikke putter stoffer i

dit glas til festen! Det er formaninger iblandt. Formålet er omsorg. Vi vil ikke begrænse barnets liv, men i yderste tilfælde sikre det. Derfor formaner vi.

Jesus formaner iblandt. Helt konkret. Han havde ikke indtaget en balkon på byens torv, så hans ord kunne give genlyd mellem pladsens husfacader. Jesus tog imod folkene på en slette, skriver Lukas og synes åbenbart, at det er vigtigt for læseren at vide. Jesus havde været oppe på bjerget. På bjerget havde han tilbragt natten i bøn. Han havde i bønnen talt med Gud fra oven. Men så var han gået ned fra bjerget. Gået ned for at møde skaren af folk på sletten. De var kommet for at høre ham og få del i den kraft, som udgik fra ham.

Der på sletten, stående midt imellem folk, talte Jesus. Midt iblandt folk så de kunne træde ham over de bare fødder i sandalerne. De kom med deres bøn om liv. Han ønskede livet for dem, og han formanede dem: Vær barmhjertig, døm ikke, fordøm ikke, tilgiv. Sådan skal de ord høres. Det er ikke en Jesus med hævet pegefinger og hæs kommandostemme. Det er frelseren, som med udbredte arme giver ordene om livets velsignelse.

Jesus kunne formane troværdigt iblandt. Symbolsk udtrykt ved at han stod på sletten. I praksis ved at han selv levede tilgivelsen. Hans eget liv var en lignelse om det, han forkyndte, nemlig at Gud er barmhjertig, derfor skal vi være barmhjertige. Når Jesus stille sagde, at den rene kan kaste den første sten, blev fordømmernes anspændte arme hængende ned langs kroppen. For de vidste, at han var ren men undlod hårde ord mod synderinden. Tilgivelsens livsstil var iblandt dem, for den var en realitet i Jesu liv. Tilgivelse og barmhjertighed var ikke blot noget, der skulle gælde de andre. Jesus var selv begyndt på det.

Hvad så når barnet er cyklet ud i trafikken, eller den unge er kommet i kontakt med stofmiljøet? Vil de holde formaningerne, eller vil de blot tænke: "Ja, ja mor. Du er så bekymret, og det er sødt, men det er ikke så farligt, som du tror. Det er jo ikke nok at forstå vejledningen som velment, man skal også tro på alvoren.

Og hvad med dem på sletten? De forstod, at Jesus ville dem det godt, men spadserede de lige hjem som glade blomsterbørn og inviterede toldereren og ham, der havde snydt dem i en hushandel på urtete? Det gjorde de næppe alle sammen. Men der var nogle, som troede, at der med Jesus var sat et nyt princip ind i verden: Tilgivelsen.